

Kurmalı Armut

Yavuz DEMİRKIRAN

Kurmalı Armut

Yavuz DEMİRKİRAN

Vızıltı ve tıkırtılarla dolu bir bahçede, Profesör Plum çok sıra dışı bir ağaç yaptı. Dalları gümüş, yaprakları teneke, meyveleri ise dişli çarklardan ve pirinçten yapılmıştı. Ağaçta hafif esintide usulca tik tak eden kurmalık armutlar, elmalar ve erikler yetişiyordu. Profesör Plum yuvarlak pirinç gözlüklerinin ardından parlayan parlak yeşil gözleriyle yarattığı esere gülümsedi. 'Her deney sabır ister,' dedi.

Çırağı Poppy on yaşındaydı ve bir çekirge kadar çevikti. Sarı bir tişörtün üzerine yeşil tulum giymiş, küçük aletlerle dolu bez bir çanta taşıyordu. Kısa, kıvrıkcık kızıl saçları iki topuz halinde zıplıyordu bahçede koştururken. 'Bugün bir şey tamir edebilir miyim, Profesör?' diye hevesle sordu. Profesör Plum kıkırdadı. 'Sabır, Poppy. Önce izleyip öğreniriz.'

Bahçe kurmalı yaratıklarla doluydu. En dost canlısı olan Tik, bakır gövdeli, kehribar renginde parlayan yuvarlak cam gözlü, diz boyu bir yardımcıydı. Boynunda küçük kırmızı bir atkı dalgalanıyor, sırtından bir kurma anahtarı çıkıyordu. Tik, Poppy'yi her yerde takip ederdi, küçük ayakları tık-tık-tık diye giderdi. 'Tik her zaman neşelidir,' dedi Poppy. 'Dişlileri sıkışmadıkça tabii.'

Bir sabah Profesör Plum ağacı her zamanki gibi kurdu. Kurmalı armutlar hafif tik taklarına başladı. Ama bir armut—yanında küçük bir saat kadranı olan parlak pirinç bir armut—geriye doğru tik tak etmeye başladı. Tik-tik-tik, ters yönde gidiyordu. 'Bu tuhaf,' dedi Profesör Plum, gri bıyığını sıvazlayarak. 'Geriye giden bir tik tak bütün bahçeyi altüst edebilir.'

Gerçekten de tuhaf şeyler olmaya başladı. Tik'in parlayan gözü titreşti ve daireler çizerek yürümeye başladı. 'Tık, dur!' diye bağırdı Poppy, ama Tik sadece küçük anahtarını çevirip bir sulama kabına çarptı. Diğer mekanik yaratıklar sallanıp durdu. Teneke bir tavşan geriye doğru zıpladı, bakır bir kuş şarkısını tersten söyledi. Bahçe allak bullak olmuştu.

Profesör Plum armudu dikkatle inceledi. 'Ana dişli aşınmış,' dedi. 'Yarınki hasat festivalinden önce yenisinin takılması gerek.' Poppy yerinde zıpladı. 'Ben tamir edebilirim! Seni yüz kere izledim.' Profesör nazıkçe başını salladı. 'Bu sabır ister, Poppy. Ve sağlam bir el.' Ama Poppy çoktan aletlerine uzanmıştı.

Poppy gümüş merdivene tırmandı ve armudu çengelinden çıkardı. Ellerinde sıcak ve ağırdı, hâlâ geriye doğru tik tak ediyordu. Yanındaki küçük paneli açtı ve içindeki dişlilere baktı. Dolaşmış ve bükülmüşlerdi. 'Endişelenme, küçük armut,' diye fısıldadı. 'Seni hemen ileri doğru tik tak ettireceğim.' Ama parmakları fazla hızlıydı ve küçük bir vida dışarı fırladı.

Vida bir alının altına yuvarlanıp gitti. Poppy peşinden koştı, kırmızı botları imende kaydı. 'Olamaz!' diye soludu. 'Onu asla bulamam.' Tik yanına geldi, kehribar gözü titreşiyordu. Bakır pençesiyle işaret etti. İşte oradaydı, bir papatyanın altında parlıyordu. 'Teşekkürler, Tik,' dedi Poppy. 'Ama ben bu işte pek iyi değilim.'

Poppy yeniden denedi, ama elleri hâlâ fazla hızlıydı. Küçük bir yayı gevşetip düşürdü ve yay bahçenin öbür ucuna boing diye fırladı. 'Sabır,' dedi Profesör Plum yumuşak bir sesle, yanında belirterek. 'Unutma, her mucit bir yerden başlar. Dişlilere bak. Nasıl birbirine uyduklarını görüyor musun?' Poppy derin bir nefes aldı ve başını salladı. Yavaşladı ve dikkatle baktı.

Tik yanında durdu, küçük bir yağdanlık tutuyordu. 'Tik-tik,' diye bip sesi çıkarıp yağdanlığı uzattı. Poppy gülümsedi. 'Sağ ol, Tik.' Dişlileri tek tek nazikçe yağladı. Armudun tik takı yavaşladı. Artık geriye doğru değildi, ama tam da doğru değildi. 'Neredeyse,' dedi Profesör Plum. 'Ama ana dişlinin hâlâ değiştirilmesi gerek.' Poppy'nin yüreği sızladı. Festival yarındı.

Poppy antasında yedek bir diřli aradı. ok vardı, ama hibiri tam doęru boyutta deęildi. 'Bir tane yapmam gerek,' dedi. Bir para pirin ve kk bir eęe buldu. Yavařa, dikkatle yeni bir diřli řekillendirdi. Konsantrasyon iinde dili dıřarı sarkmıřtı. Uzun srd, ama acele etmedi. Sonunda diřli hazırды.

Poppy yeni dişliyi armuda taktı. Tam yerine oturdu. Paneli kapattı ve üstteki anahtarı kurdu. Armut tık tak etmeye başladı —ileri doğru, düzenli ve güçlü. 'Başardın!' diye bağırdı Profesör Plum, yeşil gözleri parlayarak. Tik sevinçle etrafında döndü, kehribar gözü yeniden parlak ve sabit bir şekilde ışıldadı. Bahçedeki yaratıkların hepsi sallanmayı bıraktı.

Ertesi gün hasat festivaliydi. Gümüş dallardan fenerler sarkıyor, kurmalı meyveler sıcacık parlıyordu. Her yerden insanlar Profesör Plum'un harika ağacını görmeye geldi. Poppy, dalında neşeyle tik tak eden piriç armudun yanında gururla durdu. 'Kusursuz çalışıyor,' dedi Profesör Plum. 'Çünkü sen sabırlıydın.' Poppy sırtıttı, çilli burnu kırıttı.

Tik yeni bir kırmızı atkı takmış, çocuklara küçük kurmalı armutlar dağıtıyordu. Mekanik yaratıklar tempolu dans ederken çocuklar gülüp alkışladı. Poppy, düzenli tik tak eden armudu izledi ve içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Bir şey öğrendim,' dedi Profesör Plum'a. 'Neymiş o?' diye sordu. 'Yeni şeyler denemenin sabır ve pratik gerektirdiğini,' dedi.

Profesör Plum başını salladı ve kolunu ona doladı. 'Aynen öyle, canım. Her deney bir maceradır ve her hata bize bir şey öğretir.' Poppy küçük aletlerine baktı ve gülümsedi. Daha çok deney, daha çok hata ve daha çok sabırlı olma fırsatı olacağını biliyordu. Ve bu, her şeyin en güzel macerası gibi hissettiriyordu.

Güneş batarken bahçe ışıklarla pırıldadı. Kurmalı armut usulca tik tak ederek kusursuz zamanı tutuyordu. Tik, Poppy'nin ayaklarının dibine kıvrıldı, gözü memnuniyetle parlıyordu. Profesör Plum ağacı son bir kez kurdu ve bütün meyveler hafif bir şarkı mırıldandı. Poppy gümüş gövdeye yaslandı, mutlu ve gururlu. Sabır, diye düşündü, gerçekten bir tür sihirdir.